

Δ.1. Η ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Ειδικά για το τεράστιο πρόβλημα της ΕΛΟΝΟΣΙΑΣ, ο ιστοτόπος ypethe.gr έχει κάνει ειδικό αφιέρωμα (δες εδώ τον σχετικό σύνδεσμο **{1}**), όπου ο αναγνώστης μπορεί να βρει σημαντικά στοιχεία για τις συμφορές που προκλήθηκαν στα χωριά της περιοχής και ευρύτερα.

{1} <https://www.ypethe.gr/archive/afieroma-pagkosmia-imerakata-tis-elonosias-2016>

Για το θέμα της ελονοσίας ο καθηγητής Γ. Α. Χατζηλάκος έγραφε :

«Η ελονοσία, που δεν γνώρισαν ευτυχώς οι νεότεροι και που είναι εφιαλτική ανάμνηση για μας τους παλαιότερους, ήταν για την πεδινή Θεσσαλία αρρώστια ενδημική από τους ιστορικούς, πιθανόν και τους προϊστορικούς χρόνους. Ο χάρτης θνησιμότητας της χώρας δείχνει πως την περίοδο 1921-35 είχαμε στο Ν. Λάρισας (περιλαμβάνεται και η Μαγνησία που την περίοδο εκείνη συνυπήρχε στο Ν. Λάρισας) 6,5% θανάτους από ελονοσία, στο Ν. Καρδίτσας 7,3%, ενώ στην Αθήνα 0,5% και στη Χίο 0,4%, που ήταν το χαμηλότερο της χώρας. Αν αναλογιστούμε ότι το 6,5% αναφέρεται σε όλο το Νομό, τότε στην Κάρλα-Παρακάρλια ήταν πολλαπλάσιο αυτού, ίσως 50%. Η λαοφθόρος αυτή αρρώστια (ο χαρακτηρισμός είναι του γιατρού Κ. Σάββα, Καθηγητή Πανεπιστημίου-Ακαδημαϊκού), ήταν η μάστιγα της εποχής. Πράξη στοιχειώδους σωφροσύνης, άμυνας και προόδου ήταν το χτύπημα του «θηρίου» στο άντρο του, που ήταν τα έλη (από το έλος η λέξη ελονοσία), οι βάλτοι και οι υγράτοποι.

Αν θέλαμε να αναφερθούμε συνοπτικά στην νικηφόρα πάλη της επιστήμης με την νόσο, θα εντοπίζαμε την εποποιία αυτή στα αντιπλημμυρικά-εξυγιαντικά υδραυλικά έργα της Θεσσαλίας και στον απηνή διωγμό των κουνουπιών, που αποτελούσαν τον συνδετικό κρίκο του υγιούς ατόμου με το ασθενικό, που φώλιαζε και από όπου μεταδίδονταν η αρρώστια. Το έργο αυτό της Πολιτείας έγινε από τα Υπουργεία Δημοσίων Έργων και Γεωργίας από τη μια μεριά και Υγείας από την άλλη. Έργο που ξεκίνησε στο τέλος της δεκαετίας του '30 και συνεχίστηκε και μετά τον πόλεμο. Τόσο τα αντιπλημμυρικά-εξυγιαντικά έργα, όσο και ο διωγμός των κουνουπιών μέσα ή κοντά στα αστικά κέντρα, απαιτούσαν πρώτα και κύρια επιστήμονες και συνεργάτες με ανώτερα ιδεώδη και ιδανικά, με άλλους λόγους Ανθρώπους.

Και μόνο από την άποψη της υγείας αν εξετασθεί το έργο, της αξιοποίησης της περιοχής Κάρλας-Παρακάρλια, η εκτέλεσή του υπήρξε μεγαλειώδης και σωτήρια».

Αλλά και η φυματίωση αποτελούσε μεγάλη πληγή για την περιοχή. Όπως αναφέρουν μαρτυρίες οι κάτοικοι των χωριών αισθάνονταν ανίσχυροι μπροστά στους κινδύνους και ως μόνο όπλο είχαν την υγιεινή διατροφή. Φυσικά η φτώχεια και τα προβλήματα εμπόδιζαν την καλή διατροφή. Έτσι, στην περίπτωση προσβολής από την

ασθένεια ο κανόνας ήταν η απομόνωση των ασθενών, καθώς οι περισσότεροι δεν είχαν δυνατότητα για εξεύρεση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης (καθαρός αέρας στα βουνά κλπ).